

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Petri Ioannis Perpiniani Valentini, Societatis Iesv
Presbyteri. Orationes Dvodeviginti**

Perpiña, Pedro Juan

Lvgdvni, 1622

II. Oratio P. Stephani Tuccij Societatis Iesv, dicta Romae in Vaticano ad
sacrum Collegium Cardinalium in funere Greg. XIII. Pont Max. anno 1585.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13368

fecundissimi agri primitias offerimus) sed
plura alia, quibus amplissima illa regio di-
stineta est, & tantam hominum multitudi-
nem, quæ numero facile comprehendi ne-
queat, ad Christi fidem audias accessisse,

O R A T I O

P. Stephani Turcij Societatis Iesu,

IN EXEQVIIS GREG.

XIII. Pont. Max.

EST Gregorius XIII. ob præ-
clara Pontificatus sui monumen-
ta, Patres amplissimi, ita superstes
adhuc & in mortalium animis, &
in concilio viuit immortalium, vt ex hac
funeris pompa, velut ex aromatum sylua nõ
tam mortalitatis quàm immortalitatis odo-
res efflari videantur: hic tamen publicus lu-
gentis Ecclesiæ tâquam viduæ squalor, An-
tistitum pullæ vestes, Urbis iustitiũ, populi
mœror, lugubres cantus, cenotaphij moles,
sepulchrales faces, atrati parietes, atque arę
obturbant aciẽ oculorum: & faustæ quantũ
acclamations, ac lætitiæ rerũ gestarũ glo-
ria, & æternitatis lux, quã nunc, vt piẽ spe-
randum est, ille perfruitur exigunt: tantum
hac

hæc mœsti confessus vestri noua forma, & parentis optimi desiderium, oratorem angunt, dicentem retardant, acclamâtem frangunt pectus effodiunt gratulâtes. Verùm ne ipse redarguo, & animum, qui subinde recurrit ad funus, ad panegyricum reuoco, vt non tam lamentationi, quàm laudationi deseruiat? Nam & vobis, Principes illustrissimi, pium quidem & lugere demortuum, audire verò, quæ vos imitari deceat, salutare: & Deo Opt. Max. earum rerum quas ipse Gregorij operâ gessit, cōmemoratio, quàm fletus noster, gloriosior. Dum enim Gregorium collaudamus, Dei benignitatem prædicamus, ac numen, non solum, quòd fessum iam annis Pontificem ad beatæ vitæ tranquillitatem ex hac colluuiione, & ærûnis euocarit. sed multò etiam magis quòd in nostræ memoriæ Gregorio Gregorij Magni formam atque imaginem effinxerit, nec paucas eius expresserit virtutes: vt quatum memoria vetustate consenuerat, & nouo Pastore refloresceret, & futuris Ecclesiæ Romanæ Pastoribus præluceret. De his Gregorij laudibus dicere dum cogito, mirari satis non possum, ex tot eximiiis oratoribus, quibus & vrbs, & aulæ vestræ clarescunt, me vnum fuisse delectum, qui quantam præstare possum Gregorij celebrandi

voluntatem ac studium, non solum publico Ecclesie nomine, sed priuato etiam Societatis nostrae, de qua semper ille optime meritus est, tantum, ne illius amplitudini nihil magis, quam infantia laudatoris officiat, pertimesco. Illud quidem me recreat, ac reficit, quod eius res gestae tam illustres, ac peruagatae sunt, tanque sua ipsae luce splendescunt, ut non tam amplificandi, quam percensendi, nec exornantis, sed iudicantis munus exposcant.

Verum vnde primum haec mea proficiet oratio? Nihil hic de Gregorij adole. scētis ingenio atque indole, quae perinde ac ver nouum, reliquae vitae prouentum denūtiavit vberimum. Nihil de bene morata iuuentute, de egregia iurisprudētia, de Bononiensis academiae magisterio. Nihil de constantiore iam aetate, quam per medias laudes quasi quadrigis vehementem, & vrbs Roma gradatim ad honorum omnium, ac publicorum munerum functiones euexit: & Apostolicae sedis Legati, cum irent ad Reges, in suo studuerunt habere comitatu. Forrō quid attinet exornare dicendo egregiam eius operam in Decretis Tridentinae Synodi conformandi, idque tam Pauli III. quam Pij III. Pontificatu? quo praclaro ad eum delato munere, quid de Gregorio Tridenti-

ni patres sentirent, facile declaratum est. Quid quanta omnium approbatione, quanta celsioris adhuc dignitatis spe ac praesagitione diuina in purpuratorum Patrum ordinem à Pio III non minus auspiciò, quàm sapienter sit relatus: à quo etià Legatus ad Hispaniarum Regem missus, quàm insigne fuerit sui ordinis hominibus virtutis, antiquitatis, prudentiæ documentum, adhuc prædicant, & admirantur Hispani. Nam fidem, integritatem, solertiam suam quatum is Romanæ curiæ probarit, restatum satis esse voluere duo Pij Pontifices. IIII & V. cum Apostolicis illum literis, quæ Breuia nominantur, obsignandis præfecerunt. His instructus artibus, his munitus præfidiis, quid mirum est, si vestrum omnium, maiore ne dicam consensione, an celeritate renuntiatus Pont. Max. ante populi totius præiudicio, quàm vestris suffragiis; prius omnium votis, & clamoribus, quàm comitiis summo dignus Sacerdotio declaratus? Quanta, Deus immortalis, tunc fuit Romæ plaudentis hilaritas? Quàm effusa omnium ordinum voluptas? Quàm illustre quasi signum gentibus vniuersis ad bene de omni Republica sperandum videbatur esse sublatum? Neque spem fefellit Gregorius: cepit in omnes Ecclesiæ partes excubare, ut quod nouo

nomine præ se ferebat, id certis rerum, ac factorum firmaret euentis. Animaduvertebat eorum quorum gerebat curam alios ab Ecclesiæ legibus, ac disciplina desciuisse; alios esse quidem orthodoxæ fidei cultores, sed in morû, ac vitæ rationibus claudicare. Has vtrasque sui gregis partes complexus instituit peruigilare prouidus Pastor. sua singulis vel medicamenta, vel pabula ne deessent. ac primùm quàm incensis semper studiis cotendit oues, quæ à veræ religionis septis aberrabāt in ouile suis si potuisset humeris reportare? Vidit ab aliis armorum motus ad hæreticorum impietatem profligandam sæpe têtatos plus cladis retulisse, quàm prædæ, & diuturnitate, vel inauspicato exitu bellorum, non magis hostiles, quàm Christianas opes accisas. Itaque pugnandi rationem aliam sibi parauit ineundam, parcendū armis, ad probitatis, & eruditionis præsidia confugiendum: non telis, ac machinis, sed sapientiâ decernendum: non externum militem conscribendum, qui in impiorum castra cataphractus inuaderet, sed è transfugarum parentum domibus, ac complexu abstrahendos adolescentes, qui credendi, viuendique optimis legibus instituti cum suis ipsi postea ciuibus, gentilibus, necessariis pedem non vulnerando, sed bene viuendo, dispu

utandóque
io neque tur
erdos debe
penetraret
mentiam! ô
et Lutherus
Zuinglius,
stant Euang
os; vnus vos
us vos cru
Germania
niam iuuen
ribus fidei
udit, vestris
nes, ac parie
stris vos al
num ille ve
gnaculum
us exstruxi
ense. Vilnê
Morauis Ol
Græcense
is, Fulden
scotis & H
Britannis
Transyluan
ommemor
bernalium
igionis ar

disputandóque conferrent: vt quos neq; cen-
turio neque turma valeret, sapiens, ac pius
Sacerdos debellaret: & quò gladius nõ pos-
set, penetraret oratio. O admirabilem viri
sapienciam! ò inuentum salutare! Fremat,
licet Lutherus, insaniat Calvinus, debacche-
tur Zuinglius, ferrument Céturias; aliud
cudant Euangelium nouos inuehant Chri-
stos; vnus vos lacerat, ò nocturni prædones,
vnus vos cruentat Gregorius: & excitis
per Germaniam, Galliam, Sarmatium, Fan-
noniam iuuenum Seminariis, tanquam ag-
geribus fidei, vias vestris satellitiis, inter-
cludit, vestris vos implicat retibus: & intra
fines, ac parietes vestros vestris vos liberos,
vestris vos alumnis oppugnat. Neque verò
vnum ille vel alterum vobis opposuit pro-
pugnaculum, sed suum singulis penè genti-
bus exstruxit. Prutenis, & Succis Bransber-
gense, Vilnèse Lituanis, Bohemis Pragense,
Morauis Olomucense, Austriacis Viennen-
se, Græcense Stiriacis, Dilinganum Germa-
nis, Fuldense Saxonibus, Mussipontanum
Scotis & Hibernis, Heluetiis Mediolanen-
se Britannis Rhemense, Caudiopolitanum
Transyluanis. Sed quid ego tam longinqua
commemoro? Quot in vrbe videris contu-
bernalium iuuenum Collegia tanquam Re-
ligionis arces, ad quas externæ gètes quoti-

die ex Oceano, ex Alpibus, ex Peloponneso, ex Synagoga ex Palestina confugiunt? O te felicem Gregorium! quoties vel urbem, vel orbem terrarum spectabis è cœlo, toties de alumnorum tuorum domiciliis, toties de castris tuis aduersus Madian & Amalech; toties de singulari sapientia tua cogirabis: quâ non solum ætatis nostræ portenta, sed priscos etiam Nestorios, Eurychetes, Dioscoros, Seneros Oriente penè toto persecutus es dimissis Alexandriam, Antiochiam, Hierosolymam, Constantinopolim; & in vrbes alias legationibus: quibus, successit sunt ad pugnam Monophysitæ, inuitati ad renouandum priscum fœdus Armenij Græci, ac Maronitæ ad Romani cœli cultum, ac mores euocati: Subalpinæ gentes excultæ, Sueciæ Rex sui muneris, ac Religionis admonitus: Dalmatis, & Epirotis Christiana pietas, quæ multis iacebat locis, restituta. Hæc cum recordabere, Sanctissime Pontifex, tuæ non parum liberalitati, ac prouidentiae gratulabere: & Pontificibus aliis, quæ sint boni Pontificis partes tanquam uiuus ac spirans interpretabere de sepulchro. Verum longius, quàm voluissem, dicendo progressus sum in iis, quæ cōtra Religionis oppugnatores acta sunt: ad Catholicorum nunc res accedamus. Mitto, quàm multa, quæ

quæ siue populi siue cleri vitio delapsa iam defluerant, nouis curauerit decretis, ac seueris legibus vincienda. Mitto & Pontificij Iuris, cuius vt erat consultissimus: ita fuit & in candorem pristinum restitutor: & œcumenicorum Conciliorum, Tridentini præsertim, auctoritatem in rebus gerendis, Ecclesieque administranda sanctam tectam quàm castè integrèque conseruarit. Mitto quor ab illo iudicia prauissimis de rebus constituta, & multis siue tēporum, siue causarum difficultatibus impedita, in sperato penè exitu conclusa fiat. Testes quamplurimi, Coloniensis in primis Archiepiscopus, quem sacrilegis inhiantem nuptiis, & aduersus imperium, ac Religionem, non pauca molientem, Gregorij tum sententia, tum subsidium ab Ecclesie gubernaculis deiectum, in augustam compulit munitionem inde verò profugientem, in terras vltimas exturbauit. Atque hæc iudiciorum sunt ac forensis strepitus: quid illa pacis studia? Fuit ne alius Pontifex vllus amantior concordie, aut diligentior publicæ quietis fundator? Gratulamur tam Genuensium, quàm Melitentium Equitum dissidia, & similitates, quod malum in dies manabat latius, nec sine aliarum gentium tumultu, æquissimo iure sublata? Sustulit Gregorius.

Admi

Admiramur Polonos inter, & Moschos, homines ac armorum fragorem, ad perpetuas inter se dissentiones atque odia, ad mutuam internecionem natos amicitiam stabili foedere conciliatam? Conciliauit Gregorius. Lætatur tam diuturna pace per omnem Italiam, ut quæ creberrimis ardere bellis ad vastitatem vsque ac solitudinem solebat, ad humanitatis cultum, & ad pristinae pietatis consuetudinem reuocata videatur? Reuocauit Gregorius, qui cunctando maluit, si quid emerferat discordiarum, sedare, quam eorum, quos adamabat ut pater, fortunas, ac salutem in discrimen adducere. Hæc fuit Gregorii mansuetudo, hic tranquillitatis amor, hæc quieta consilia. Sed quid ago, Patres amplissimi? Laudationem hanc, quæ decurso iam spacio calcem videbat, vix dum è carceribus emissam animaduertero, cum cogitationem refero ad eorum multitudinem, quos ita Gregorij beneficia deuincere, ut ei se nec minora, nec pauciora quàm parentibus accepta referre testentur. Vultis vniuersos hominum ordines, omnia publicarum rerum genera, quantum Gregorio debeant, percunctemur? Quid Vrbs Roma? Quantùm illa nouis fontibus, basilicis repertis, atque insigni Pompa translatis Diuorum corporibus, horreis, pontibus, palatiis, gymnasiis,

viis, portis, um lingua
quentur æ
excitata s
Sacrosanct
illimi? Qu
anta conc
itudinem
strum in
rò quos co
entis, qua
collegium v
ustratur?
gente Greg
starum m
rum sang
ma profec
strum ben
in Senatu
us, digna p
ficum cõf
nsendis,
erosque
on modo
atem, sed f
rsum inc
tus videat
tis ex reb
us Ponti

sis, viis, porticibus, quæ tanquam rerum mutarum linguæ, Gregorii nomen in omnem loquentur æternitatem, in pristinum videtur excitata splendorem? Quid clarissimus ac Sacrosanctus Senatus vester, Patres amplissimi? Quanta Gregorii. fuit cunctatio, quanta conciliorum tarditas, cum rei magnitudinem secum reputaret, in hominibus vestrum in ordinem cooptandis? Ab iis verò quos cooptavit, quantis laudum ornamentis, quam variis virtutum luminibus Collegium vestrum, velut cœlum sideribus illustratur? Et quidem si genus spectatur, agente Gregorio confessus vester non Dynastarum modò, sed Regum etiam, ac Cæsarium sanguine purpurascit. Duo hæc maxima profecta sunt à Gregorio in Senatum vestrum beneficia, infrequens vsus aggregandi in Senatum, & sagax in aggregando delictus, digna planè; quæ reliquorum etiam Pontificum cōsuetudine sanciantur. Sed in percensendis, quibus ille beneficiis obstrinxit plerosque omnes; illud admittor Gregorio non modo bene merendi nunquam voluntatem, sed felicitatem quidem defuisse, ut ad cursum incitatissimo, hoc etiam calcar diuinitus videatur admotum. Id quod cum cæteris ex rebus planum fit tum ex eo quod in eius Pontificatū, statim tēporis vertente curricula

riculo, incidit Iubilæum, religiosissima celebri-
tas expiationum: quam effusis conuen-
narum centuriis frequentissimam, quantò
ille Templorum apparatu, & expositis pa-
lâm diuorum ossibus consecrauit? Quantum
viis siue aperiendis, siue sternendis, siue am-
plificandis honestauit? Quanta commea-
tus, annonæ frugum omnium copia cumu-
lauit? Quot institutis religiosisque inuen-
tis peregrinationem non aluit modò, sed in-
flammauit pietatem? Quanta Xenodochio-
rum, Sodalitatum Sacerdotum, Optima-
tium sedulitate perfecit, vt ab iis, qui ex
quacumque cœli plaga conuenissent, nihil
ad securitatem, nihil ad hospitium, nihil de-
sideraretur ad victum? Ex quo non iniuriâ
factum est, vt ab Vrbe recedentes externi,
Romam gentium patriam, Apostolicam
Sedem, Matrem populorum, Gregorium
autem verissimum omnium Parentem, dis-
simillimis quidem vocibus, simillimis verò
sententiis prædicarent, Vetera sunt hæc, di-
cet aliquis. Quid recens illud Gregorianæ
felicitatis exemplum? Ab insulis Iaponiis,
quarum propter disunctissima terrarum, ac
maris interualla vix nomen ad Romanas
aures peruenerat, missa est officij & obse-
quij causa ad Gregorium Pont. Max. sub ex-
tremum penè sui sacerdotij diem illustris,
& pri

& prima post Christi principatum, ac Hierarchyam, legatio, hoc est, iuvenes duo Regiæ stirpis, præclaræ indolis, eximiæ pietatis, laude florentissimi. Quos vicissim quanta Gregorius complecteretur benevolentia, cognoscere non ita pridem potuistis. Vidistis longævum senem in Iaponiorum iuvenum complexu ruentem. Vidistis collachrymantem, cum primas ex remotissimis Oris antipodum decerptas Deo fruges offerret. Vidistis apparatus: Antistites, pompam, vestium splendorem, cæterasque & honoris, & amoris significationes, vt acerbissimum tanti Parentis obitum adolescentem regii optimo iure complerent. Porro quid miramur, in omnes terras Gregorii manasse beneficia? Ad cælum quoque (si dicere fas est) pertinere Solis, ac Lunæ cursus, quo annorum spatia, & festorum dierum vicissitudines internoscuntur, assidue à Mathematicis obseruatus, frequenter agitur in Synodis, à sanctissimis patribus non oscitanter exploratus; fluctuare tamen nunquam desinit, donec Gregorius insignium Astronomorum opera, rogatisque Regnum, ac Rerum publicarum sententiis, ita C. Iulij Cæsaris anno & Nicenæ Synodi decreto Sequester intercurrit, vt indissolubili lege nobis cæli conuersiones, & temporum, & pri

osissima ce-
as conue-
m, quanto
positis pa-
Quantum
is, siue am-
com mea-
opia cumu-
que inuen-
odò, sed in-
nodochio-
, Optima-
ris, qui ex
tent. nihil
n, nihil de-
non iniuriã
es externi,
eostolicam
Gregorium
ptem, dif-
limis verò
nt hæc, di-
regorianas
s Iaponiis,
rrarum, ac
Romanas
ij & obse-
ax. sub ex-
n. illustris,
& pri

celebritatumque recursus, atque interualla constarent. O prouidentiam viri singularē, quæ non terras modò complexa est, sed astrorum quoque cursus ad Ecclesiæ usum redegit, iussitque, vt ita loquar cœlum Christianæ disciplinæ ritibus deseruire: lam verò, si placer, orationem plus nimio vagantē deuocemus è cœlo; & in urbem, Italiamque retrahamus, in qua si Gregorianæ sedulitatis ac beneficentiæ monumenta conquirantur, & voce præconis omnes quos Gregorii liberalitas subleuauit, se prodere iubeantur, tendent manus continuò pupillorum, viduarum, ægrotantium vincitorum, aduenarum, captiuorum greges, quorum nomina etiam descripta seruabat Gregorius, & velut amantissimus pater alimenta, uestes, hospitium, sumptus in alia res, pro vt singulis opus erat, etiam non rogatus diuidebat. Hinc Vrbe tota collacrymatio pauperum, & velut ad commune funus euiatio. Tendent virgines nubiles, & adolescentes ingenui: quorum illas à dedecore, ac maximis pupicitæ periculis, collata in earum dotes pecunia, vindicauit: hos verò non paucos vel orbatos parentibus, vel euersâ patria profugos, dum rectè literis ac moribus instituerentur, attributo redditu sustentebat. Tendent & Neophytorum do-

mu

mus quam in vrbe fundauit ; & Dalmatae, quos ad ædem Lauretanam, vt virtutum, doctrinarumque studiis vacarent, collocauit, spem gentis. Illyricæ magna sacerdotum & inscientia, & penuria laborantis. Tendent Religiosorum hominum familiae, de quarum singulis si dicere non vacat ; at mihi nequeo temperare, quin sociorum meorum omnium nomine, qui voces suas in mea vnus voce sitas esse percipiunt, immortales agam gratias benevolentissimo Parenti, cuius magnificentissimis decretis ornati sumus tutela ac præsidio defensi: auctoritate communiti opte ac facultatibus re-creati. & in hac polcherrimâ orbis terrarum arce, ac domicilio insigni extracto Gymnasio longè plusquàm mereremur, honestati: tandem multiplici beneficiorum genere subleuati per omnem Christianum orbem ad extremos vsque Indos, atque insulas Iaponias, ad quas etiam vel maximis distitas locorum institeritis Grægorianæ munificentia lux penetrauit, easq; collegiis aliquot exornauit, & seminariis regionum etiam puerorum. Misericordem Tabithæ industriam maiores nostri demirati sunt, quam & commendauit Apostolorum princeps, & viduæ prædicauerè complures, eiq; vitâ atque incolumitatē expositis cleemosynarum pretiis redimere.

At quantula hæc omnis benignitas est si cū
 Gregoriana conferatur? Circumstent Gre-
 gorii tumulum quos Gregorij solabatur æ-
 rarium: lachrymis, & precibus in cœlum fu-
 sis reponant gratiam quam ab eis Gregorii
 largitas iniit pignore benefactorum. Quam
 existimamus abundè, quàm luculenter, ac
 facilè Gregorio Deum, Deique immortali-
 tatem demerebunt tot puellarum conserua-
 tus pudor, viduarum recreata solitudo, tot
 liberatio vincitorum, educatio tam multorū
 adolescentium, suscepta tot gentium patro-
 cinia, tot denique Martyrum triumphus? Mar-
 tyrum, inquam. Quid enim aliud esse dicam
 tam Romanum, quam Rhemense anglo-
 rum domicilia, Gregorii cū censibus, tum
 conciliis instituta, quàm martyrū Semina-
 ria, vt in quo solo Gregorius magnus Chri-
 stianæ religionis sementem fecit, ex eodem
 Gregorius noster gloriosissimam piorum ne-
 cem, & vberem sanguinis vindemiam inter
 cōpedes, vngulas scorpiones, equuleos, cru-
 ces, cæteraque tormentorum fulmina, ac to-
 nitrua retulisse videatur. Æquum enim fuit
 vt Gregorii Pontificatum, quem institerant
 inferorum furia veterum rursus tyrannorū
 immanitate, & procellis tanquam denuò
 nascentis Ecclesiæ perturbare, eundem præ-
 potens Deus prisca Catholicorum virtute,
 veteris

veteris patientiæ trophæis, antiquæ fortitudinis monumentis, & clarissimis Martyrum victoriis illustraret. Te nunc appello Pont. Max. te, inquā nobis quidē extinctū de cælo tamē (vt religiosè opinamur) collucētē, Enavigasti tandē ex terrarum Syrtibus, & vitæ huius scopulos præerectus, in optatissimo portu conquiescis. Multa nobis reliquisti, quæ collaudemus, multa quæ imitemur, laboris tollerantiam; indefessam operā in cognoscendis transigendisque negotiis, singulari comitate conditam grauitatem amplificandæ Religionis studium, frugalitatē parsimoniam, pietatem in orando Deo, in procurandis sacris assiduitatem, æquitatē iudiciorum, atque innocentiam. Ego vero nihil admiror magis quam incredibilem tuā mansuetudinem nullis labefactatam offensionibus, & inauditam in summa potestate rerū omnium moderationem animi, vt in tantæ dignitatis fastigio nihilominus, quā cum priuatus ageres, intemperantiam oderis & insolentiam, nullo sacerdotii culmine, nullis adulatorum vocibus, nullo plausu populi acclamantis elatus rerum opinor humanarum ille imbecillitatem, fragilitatemque cogitabat, & ad futurum aliquando extremum diem, quo quidquid vspiam honoris gloriæ, celebritatis est, euanescere. Hæc ipsa vrbis,

nitatis est si cū
amstent Gre.
solabatur æ
in cœlum fu-
ois Gregorii
orum. Quam
culenter, ac
e immortali-
um conserua-
solitudo, tot
am multorū
ntium patro-
iumpi? Mar
id esse dicam
ense anglo-
ensibus, tum
vrū Semina-
agnus Chri-
it, ex eodem
n piorum ne
emiam inter
uleos, cru-
mina, ac to-
n enim fuit
a institerant
s tyrannorū
iam denuò
ndem præ-
m virtute,
veteris

hæc Basilica Principis Apostolorum, hæc Patrè corona, qui Gregorium videre quondam hexaphoris, aurata, & tamquam curuli sella cæterisque Pontificæ Maiestatis insignibus coruscantem, iidem per hosce dies illum viderunt exanimum, redactum in aliorum mortalium ordinem, in feretro iacentem, & de Pontificij celsitudine solij in prædores tumuli squalentis abiectum. Hic exitus, hic occasus est honorum omnium: ad hunc scopulum quæcunque admirantur homines, illisa franguntur, in has tenebras ac solitudinem, redigendum quicquid in mortalium oculis enitescit. Continenter, ac piè viuendi norma mors est: nec vitæ stadiū rectè decurrit, qui in stadii metas non defigit obtutum, Hæc laus, hic apex sapientiæ est, ea viuentem appetere, quæ morienti forent appetenda.

O R A T I O.

P. Benedicti Iustiniani è Societate Iesu.

IN FVNERE INNOCENTII IX. Pont. Max.

EX T R E M I, ac propè iam præcipitantis anni superioris exitum P. P. A. A.

INNO